

riker, så det kan jeg sige. Det kan jo ikke hjælpe noget at stille sig op i dag og sige, at nu glemmer vi alt, hvad der er sket, og så går vi bare videre derfra. Og når man kan dokumentere, at der er problemer i systemet, må man jo også tage udgangspunkt i, at der er et problem dér. Mange af os forsøger jo at tage denne samfundsdebat.

Men jeg vil godt komme med en opfordring til fru Karen J. Klint, for jeg er enig i, at der er alle tiders tilbud nu, for der er jo snart amts- og kommunevalg. Tænk, hvis der kunne blive fokus på det ved amts- og kommunevalget. Jeg vil godt opfordre alle de sindslidende, der er rundt om i Danmark, til at gøre oprør og drøne ud på hvert eneste valg møde, de overhovedet kan komme i nærheden af, og afæske kandidaterne til amt og kommune, hvad de vil gøre for psykiatrien, så det rent faktisk bliver noget, der kommer i fokus. Det kunne måske rykke en lille smule.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Det var også taletid til den gode side. Vi skal jo være liberale.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Noget af det, som jeg tror er det allervigtigste, er, at vi får ændret holdninger. Derfor tror jeg, at den vigtigste pind, som vi nu vedtager her i dag, er pinden om fælles værdigrundlag, etik og mål. Og der tror jeg i virkeligheden, at hvis hr. Peter Duetoft med samme engagement kan gå ud og få diskuteret med personalet og de sindslidende i fællesskab, hvad det er for et værdigrundlag, og herunder lægge megen vægt på, at det er den socialpsykiatriske tænkning, der skal ind over det hele, så ville vi kunne stå i en situation, hvor behovet for at få registreret skjult tvang bliver meget, meget lille, fordi man så derved får et andet menneskesyn. Jeg tror, at det i virkeligheden er dét.

Det har været det traditionelle hierarkiske syn, der alt for meget har præget behandlingen af de sindslidende. Hvis vi kan få vendt rundt på det, så tror jeg, at vi kan nå langt. Vi ved jo godt, at vi aldrig får flertal for at få registreret skjult tvang.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Til hr. Peter Duetoft: Hvordan får vi ændret de her holdninger? For jeg er ikke i tvivl om, at det

ikke er særlig eftertragtet at være børnepsykiater.

Der er stillinger, der står ledige i lang tid. Jeg kender et sted, hvor man simpelt hen ikke har haft en ledende børnepsykiater. Hvad kunne hr. Duetoft tænke sig at gøre ved den sag?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Der er to ting. Der er ikke noget columbusæg i det, men der er en ting, der er væsentlig i den sammenhæng – jeg vil godt svare fru Anne Baastrup og fru Birthe Skaarup sammen – og det er jo: Hvad er holdningen i befolkningen?

Jeg er enig med fru Anne Baastrup i, at man kan tage den værdidiskussion og også få lavet en dialog mellem medarbejdere og sindslidende og pårørende osv. og få den frem. Det er jeg enig i.

Men der er jo en anden holdningsdiskussion, der er lige så vigtig, og det er befolkningens holdning til det her. Den kommer indirekte til udtryk ved, at så længe befolkningen er nogle, der ikke taler om det her – det er tabu osv., og det er det jo stadig væk – så kommer presset på lokalpolitikere ikke. Og når der ikke er pres på lokalpolitikere, så er der et problem. Jeg er overbevist om, at skal man vælges i Sindal til kommunalbestyrelsen, skal man ikke gå ind for et bofællesskab til de sindslidende, men så skal man gå ind for en ny gymnastiksal.

Jeg er overbevist om, at det er sådan, der prioriteres, og den holdning skal vi selvfølgelig have ændret. Der synes jeg, at det var lidt problematisk, da man for nogle år siden fik lavet en oplysningskampagne i Århus Amt i et helt år, hvor man forsøgte at oplyse om, hvad sindslidelser var, hvorefter man 14 dage efter, at den var gennemført, havde et sted, hvor der skulle anbringes et bofællesskab ude på Djursland, og så gjorde landsbyen altså oprør alligevel, for sådan et ville den ikke have. Det var dybt deprimerende, at man efter et års oplysning og diskussion alligevel var i den situation, at befolkningen reagerede sådan.

Men når jeg siger det til fru Skaarup i denne her sammenhæng, er det, fordi jeg tror, at det, der er tabu, og det, man ikke taler om, kommer der ikke penge til på samme måde som til det somatiske. Det er med til at nedgøre de stillinger og de job, der ligger i psykiatrien, og det er dér, prestigen så mangler.

Vi kan jo se det på Risskov, netop det, jeg nævnte med stigende bæltetvang her fra 1999 til